

sig som dem, der faktisk raader her i Landet, de staar som en sluttet Hær med en Departementschef som øverste Fører, og man faar ikke Indtryk af, at han føler sig særlig som Folkets Tjener. Jeg staar her med „Ministeriernes Maanedstidning“ for September 1922 i Haanden. Det fremgaar heraf, at det i Anledning af det fremsatte Forslag om en Revision af Tjenestemandsløvens § 44 nedsatte Folketingsudvalg har afgivet en Betænkning, der gaar ud paa, at § 44 i Tjenestemandsløven, som den er, er fuldt tilstrækkelig til at hindre, at en Tjenestemand har Beskæftigelse udenfor Stats-tjenesten, som ikke er forenelig med den samvittighedsfulde Udførelse af hans Pligter, og Udvalget mener, at naar Lovens Bestemmelser gennemføres af de paagældende Myndigheder efter deres Hensigt, vil det være nok, og det opfordrer saa Ministeriet til at foranledige, at dette sker, og at en Undersøgelse og Prøvelse af Tjenestemandenes Beskæftigelser udenfor Statstjenesten finder Sted, samt at Beretning herom afgives til Rigsdagen. I Henhold hertil udsender Ministeriet nogle Spørgeskemaer til Tjenestemandene, og Spørgsmaalene lyder saaledes:

1) Hvor mange Beskæftigelser (Hverv) har De udenfor Statens Tjeneste (d. v. s. for andre end Staten)?

2) Hvilke er disse Beskæftigelser (herunder opgives Beskæftigelserne [Hvervene] enkeltvis med nøjagtig Angivelse af Arbejdets Art)?

3) Udføres Arbejdet for egen Regning eller for andre (private Personer, Selskaber eller kommunale Institutioner)?

I sidste Tilfælde angives for hver enkelt Beskæftigelse, hvem der er Arbejdsgiver.

4) I hvilket Omfang og paa hvilke Tider lægger hver enkelt Beskæftigelse Beslag paa Dem?

5) Er de nævnte Beskæftigelser lønnede, eller giver de paa anden Maade Indtægt (besvares særskilt for hver enkelt Beskæftigelse)?

Dette Blad, der udgives af et Samraad af Tjenestemand og Embedsmænd, skriver, at disse Spørgsmaal, der forekommer mig ganske selvfølgelige, naar Rigsdagen vil have dette Forhold oplyst, har vakt uuaadelig Opsigt mellem Statens Tjenestemand, og at en Række højtstaaende Tjenestemand overfor dette Samraad havde givet den Opfattelse Luft, at Spørgeskemaernes Form maatte virke krænkende paa Tjenestemandene, og i Henhold hertil sendtes en Skrivelse til Statsministeriet, der siger, at Samraadet maa nære Tvivl, om ikke de

af Statsministeren begærede Oplysninger gaar videre end, hvad der er udtalt Ønske om fra vedkommende Rigsdagsudvalgs Side. Og saa opfordres Statsministeren til at meddele Tjenestemandene, at Ministeriet ønsker ikke Svar eller venter ikke Svar paa de udsendte Spørgsmaal, forinden de faar Underretning om, hvorvidt den nye Forhandling, som det ønskes skal føres mellem Folketingsudvalget og Ministeriet, har fundet Sted. Der sker saa det, at Statsministeriet fører Tjenestemandene og lader dem vide, at de behøver ikke at svare paa disse Spørgsmaal, forinden de har hørt nærmere fra Ministeriet. Det vil altsaa sige, at Regeringen efter Rigsdagens Opfordring spørger Tjenestemandene om deres Bi-beskæftigelse for at kunne tage Stilling til Ændringer i en bestemt Lov, og saa protesterer i Virkeligheden Tjenestemandene mod at svare, og den paagældende Departementschef lægger Navn til under disse Skrivelser. Det forekommer mig, at det er ikke hyggelige Forhold. Det gik saadan i den forrige Regerings Tid, at Tjenestemandenes Tal blev alt for stort, og det blev ogsaa saaledes, at deres Tjenestetid blev for kort. Derfor er det rimeligt, at man fra Rigsdagens og Regeringens Side vil have noget Indseende med, hvordan de udfylder deres Plads, om de udfylder den Tjenestetid, de er forpligtet til. Jeg maa se saaledes paa det, at hvis Rigsdagen og Regeringen ikke tager sig sammen, drives vi ind i et Funktionærsvælde af den værste og farligste Art.

For øvrigt er Erhvervenes Forhold drøftet meget under denne Forhandling, og det er jo naturligt, thi til dem stilles der store Krav i disse vanskelige Tider. Det er de Erhverv, der producerer Værdier, hvorfor vi faar Guld hjem, der skal bære det store Statsbudget, de store kommunale Budgetter og meget mere, det er dem, der skal dække de Hundreder af Millioner, der er tåbt og svindlet bort særlig paa Københavns Børs og i Bankerne. Det er derfor en Lykke for Landet, at vi har Erhverv, der kan hente Værdier hjem til Statens og Folkets Fornødenheder. Som saadanne Erhverv vil jeg ganske særlig nævne Skibsfarten, Handelen, en Række konkurrencedygtige Industrier, Fiskeriet og saa Landbruget, hvis Udførselsværdi alene er 85 pCt. af den samlede Udførselsværdi. Den ene Taler efter den anden har dvælet ved Importreguleringen paa Cigarer og Skotøj som et i erhvervsmæssig Henseende særlig vigtigt Spørgsmaal. Som om det var særlig frem-mende for vor Økonomi, at vi rullede nogle